

Sygn. akt IV W 1975/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym
w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Łukasz Gajowniczek

po rozpoznaniu w dniu 01.03.2016r.

sprawy **J. M. (1)**, syna K. i H., z d. Ł., ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 10.02.2015r. ok. godz. 11:30 w W. na ul. (...) na wysokości ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierując autobusem marki S. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie na który zamierzał wjechać doprowadzając do zderzenia z samochodem marki T. nr rej. (...) i jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dn. 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137 z późn zm.)

orzeka

I. Obwinionego **J. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dn. 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 1975/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.02.2015r. około godz. 11:30 w W. J. M. (1) kierując autobusem linii 145 marki S. o nr rej. (...) i numerze taborowym (...) jechał z ulicy (...) w kierunku Żerania (...) prawym pasem ruchu Trasy (...). Na tym odcinku drogi znajdował się zator spowodowany dużym natężeniem ruchu. Jednym z kierowców poruszających się tego dnia wjazdem z ulicy (...) na most G. - R. i próbującym włączyć się do ruchu był K. P. (1), prowadzący pojazd marki T. o nr rej. (...). Z uwagi na to, że J. M. (1) po zbliżeniu się prowadzonym przez siebie autobusem do znajdującego się po jego prawej stronie miejsca wjazdu na Most G. - R. z ulicy (...) uniemożliwił włączenie się do ruchu pojazdowi marki T., K. P. (1) kierowanym przez siebie samochodem wyprzedził prowadzony przez J. M. (1) autobus przejeżdżając nim po powierzchni wyłączonej z ruchu, a następnie zajeżdżając drogę J. M. (2), wysiadł ze swojego auta wymieniając z nim uwagi co do sposobu i techniki jazdy. Po ponownym zajęciu przez K. P. (1) miejsca za kierownicą swojego pojazdu

ruszył on do przodu kontynuując dalszą jazdę. W tym samym czasie J. M. (1) chcąc dojechać na znajdujący się w dalszej odległości przystanek ominął pojazd marki T. o nr rej. (...) i nie zachowując szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu, a tym samym nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi marki T. o nr rej. (...) jadącemu po pasie ruchu, na który chciał wjechać, po przejechaniu przez linię ciągłą ponownie wjechał na pas zajmowany przez pojazd marki T. prowadzony przez K. P. (1), doprowadzając w wyniku uderzenia prawym bokiem kierowanego przez siebie autobusu w lewe lusterko zewnętrzne samochodu marki T. o nr rej. (...), do kolizji z tym pojazdem. K. P. (1) po wyjściu z auta wykonał następnie posiadany przy sobie telefonem komórkowym zdjęcie z zaistniałego zdarzenia.

W wyniku kolizji w samochodzie marki T. o nr rej. (...) uszkodzeniu w wyniku zarysowania uległ kierunkowskaz lewego lusterka zewnętrznego, zaś w autobusie marki S. o nr rej. (...) na jego prawym boku za drzwiami przednimi zarysowana została powłoka lakiernicza o długości około 20 cm.

W czasie zdarzenia obydwu uczestników kolizji było trzeźwych, a ich pojazdy technicznie sprawne. Miejsce zdarzenia nie było objęte systemem monitoringu miejskiego. Kolizja utrwalona została na zapisie nagrań z kamer S. Monitoringu Wizyjnego zainstalowanego w autobusie marki S..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka K. P. (1) (k. 99 - 101); częściowych wyjaśnień obwinionego J. M. (1) (k. 98 - 99, 100, 101); nagrania z płyty (k. 18); notatki urzędowej (k. 1 - 2); szkicu (k. 3); protokołów oględzin (k. 4 - 5); protokołów użycia alkometrów (k. 6 - 7); protokołu zatrzymania rzeczy (k. 15 - 17); pisma z (...) (k. 19); oraz zdjęć (k. 31 - 34).

Obwiniony J. M. (1) podczas przesłuchania (k. 98 - 99, 100, 101) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wjeżdżając na wiadukt Trasy (...) z ulicy (...) jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu. Po dojechaniu do przejazdu z ulicą (...) znajdującego się już na wiadukcie w miejscu łączenia się dwóch pasów wychylił się i wjechał na pas wyłączony z ruchu. W tym czasie usłyszał trąbienie ponieważ pasem tym chciał również przejechać taksówkarz jadący od strony ulicy (...) czyli drogi podporządkowanej. Oznajmił, że ponieważ kierowca ten zaczął mu się mocno wpychać odpuścił nie chcąc doprowadzić do kolizji. Wówczas kierowca ten zajeżdżał mu drogę i zahamował. Wtedy też coś sobie powiedzieli. Następnie rozpoczął manewr wymijania. W momencie gdy zaczął omijać to auto kierowca zasiadający w tym samochodzie jeszcze kawałek podjechał do przodu i stanął pod skosem. Następnie kierujący tym pojazdem zatrzymał swój samochód, włączył światła awaryjne i wysiadł z auta. Oznajmił, że pojazd ten w momencie postoju miał podniesioną klapę bagażnika do góry. Wtedy też myśląc, że kierowca ten nie będzie kontynuował dalszej jazdy ruszył kierowanym przez siebie autobusem mając możliwość ominięcia tego auta i chcąc zjechać na przystanek w celu obsłużenia pasażerów. Wówczas po zmianie pasa zauważył, że samochód ten znajduje się po jego prawej stronie. Zatrzymał się i zobaczył jak kierowca ten przez otwartą szybę swojego samochodu patrzył czy autobus dotknął już jego auta. Następnie stwierdził fakt uszkodzenia lusterka od tego auta. Wyjaśnił, że pojazd tego spodziewał się po swojej lewej stronie. Nigdy nie spotkał się podczas swojej pracy z taką sytuacją by ktoś zajeżdżał mu drogę z jego prawej strony. Wyjaśnił także, że możliwość obserwacji drogi w prowadzonym przez niego autobusie z uwagi na gabaryty tego pojazdu jest ograniczona. Dodał, że był taki moment w którym utracił to auto ze swojego pola widzenia z uwagi na tzw. „martwe pole”. Wykonał manewr omijania stwierdzając, że kierujący autem osobowym zatrzymując się i wychodząc z auta wyłączył się z ruchu. Na tej podstawie zaczął wykonywać manewr omijania a następnie zjazdu na przystanek autobusowy.

Sąd zważył co następuje:

Wina obwinionego J. M. (1) w tym okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. O fackie popełnienia wykroczenia przez obwinionego świadczy bowiem zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w szczególności nagrania z S. Monitoringu Wizyjnego zainstalowanego w autobusie marki S..

Pelny walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez świadka K. P. (1) (k. 99 - 101). K. P. (1) w sposób przejrzysty opisał zarówno sposób prowadzenia przez siebie pojazdu jak i wskazał na technikę jazdy autobusu kierowanego przez obwinionego nie negując przy tym, że swoim samochodem przejechał przez pas wyłączony z

ruchu, nadmieniając jednak, że manewr ten wykonał jeszcze przed zdarzeniem. Nadto wskazał moment, w którym autobus kierowany przez obwinionego otarł się o lewe lusterko zewnętrzne prowadzonego przez niego auta, a więc w czasie gdy jego pojazd znajdował się już na pasie ruchu, po którym chciał kontynuować dalszą jazdę, w tym opisał uszkodzenia spowodowane zaistniałą kolizją. Zeznania K. P. (1) są logiczne i wiarygodne. Sąd nie dopatrzył się żadnych powodów, aby przyjąć, iż zeznania K. P. (1) są nieobiektywne, nieszczerze i nie odzwierciedlają zdarzenia z dnia 10.02.2015 r. zgodnie z jego rzeczywistym przebiegiem. Tym bardziej, że tak złożone zeznania w pełni pokrywają się z zapisem nagrania z kamer monitoringu zainstalowanego w autobusie, a nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie materiale dowodowym, w szczególności w notatce urzędowej, szkicu z miejsca zdarzenia, protokołach oględzin, oraz zdjęciach. Z uwagi na powyższe okoliczności treść złożonych zeznań przez świadka K. P. (1) Sąd uznał tym samym za w pełni wiarygodny materiał dowodowy.

Wyjaśnienia obwinionego J. M. (1) (k. 98 – 99, 100, 101) Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo, a mianowicie w zakresie w jakim korespondują z treścią zeznań świadka K. P. (1), zapisem nagrania z kamer zainstalowanych w prowadzonym przez niego autobusie marki S. jak również z dowodami z dokumentów w postaci protokołów oględzin obydwu pojazdów, szkicu miejsca zdarzenia, treści notatki urzędowej, oraz zdjęć. Sąd uwzględnił więc wyjaśnienia obwinionego zarówno co do faktu zaistnienia kolizji, jej miejsca, czasu, oraz skutków albowiem w tym zakresie wyjaśnienia obwinionego znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Odnośnie okoliczności przedmiotowo istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc przebiegu kolizji oraz osoby odpowiedzialnej za jej zaistnienie, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem wyjaśnienia te są sprzeczne zarówno z treścią szczegółowych i konsekwentnych co do przebiegu zdarzenia zeznań świadka K. P. (1) jak również nie pokrywają się z zapisem nagrań z kamer S. Monitoringu Wizyjnego zainstalowanego w autobusie marki S.. W ocenie Sądu zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, że to właśnie obwiniony nie zachowując szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu, wjeżdżając na pas ruchu, po którym poruszał się pojazd marki T. o nr rej. (...) prowadzony przez K. P. (2), doprowadził do zaistniałej kolizji. Przedstawiana przez obwinionego na rozprawie wersja odnośnie kierowania przez niego autobusem na drodze z pierwszeństwem przejazdu miała na celu jedynie zrzuć z siebie odpowiedzialności i przekonać Sąd, że to nie obwiniony był sprawcą zaistniałego zdarzenia. Jednakże treść tak złożonych wyjaśnień stoi w wyraźnej sprzeczności z treścią zeznań K. P. (1) i nie znajduje żadnego potwierdzenia w nagraniu z monitoringu. Należy bowiem wskazać, że o ile obydwaj kierujący swoimi pojazdami przejeżdżając przez pas wyłączony z ruchu zachowali się niezgodnie z zasadami ruchu drogowego, to jednak do przedmiotowej kolizji doszło już poza tym miejscem, w chwili gdy pojazd marki T. prowadzony przez K. P. (1) jechał już swoim pasem ruchu, zaś obwiniony po minięciu tego auta prowadzonym przez siebie autobusem zjechał następnie na ten sam pas nie upewniając się, że manewr ten może wykonać bezkolizyjnie. Wyjaśnienia obwinionego Sąd potraktował zatem jako przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania jego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Bardzo istotnym dowodem przemawiającym na niekorzyść obwinionego jest płyta z zapisem nagrań z kamer S. Monitoringu Wizyjnego zainstalowanego w autobusie marki S. (k. 18). Z powyższego nagrania wynika bowiem niezaprzeczalnie, że autobus marki S. prowadzony przez obwinionego J. M. (1) po wyminięciu pojazdu marki T. kierowanego przez K. P. (1), pomimo kontynuowania przez tego kierowcę dalszej jazdy na wprost, ponownie wjechał na pas ruchu, po którym pojazd ten się poruszał, dodatkowo przejeżdżając przez znajdującą się w tym miejscu linię ciągłą. Tym samym niewiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, który twierdzi, że chciał zjechać na zatoczkę gdzie był przystanek. Z pewnością nie musiał przekraczać linii ciągłej gdyby chciał wykonać taki manewr.

Zaliczona w poczet materiału dowodowego dokumentacja w postaci notatki urzędowej (k. 1 - 2), szkicu (k. 3), protokołów oględzin (k. 4 - 5), protokołów użycia alkometrów (k. 6 - 7), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 15 - 17), pisma z (...) (k. 19), oraz zdjęć (k. 31 - 34) była pomocna do ustalenia warunków panujących w chwili i miejscu zdarzenia oraz rodzaju uszkodzeń obydwu pojazdów. Sąd uwzględnił te dowody przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Dane o karalności za wykroczenia (k. 41), oraz dane o karalności (k. 75) miały znaczenie uzupełniające w sprawie.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego zaistnienie czynu, sprawstwo obwinionego i jego wina nie budzą żadnych wątpliwości.

Obwiniony będąc kierowcą autobusu marki S. o nr rej. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie upewniając się uprzednio czy może ten manewr wykonać bezpiecznie, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki T. o nr rej. (...) kierowanego przez K. P. (1), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym samochodem, dokonując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie obwinionego stanowiło naruszenie zasad należytej ostrożności w ruchu drogowym, a konkretnie zasady wynikającej z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który nakazuje kierującemu pojazdem zmianę pasa ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, przy jednoczesnym ustąpieniu pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Nadto swoim zachowaniem obwiniony naruszył także zasadę wyrażoną w art. 3 cytowanej ustawy nakazującego unikania wszelkich działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie można też zapominać wprawdzie o nieskodyfikowanej, lecz oczywistej zasadzie zachowania ostrożności i rozważności podczas znajdowania się na drodze publicznej. Stosując się do powyższych zasad obwiniony J. M. (1) powinien zatem po wyminięciu pojazdu marki T. i przed ponowną zmianą pasa ruchu dokładnie zorientować się w sytuacji na drodze poprzez spojrzenie w lewe lusterko boczne i stwierdziwszy, że po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, porusza się pojazd kierowany przez K. P. (1) ustąpić mu pierwszeństwa i wjechać na ten pas dopiero po przemieszczeniu się tego samochodu i włączeniu się do ruchu w sposób bezpieczny, co tym samym spowodowałoby uniknięcie niebezpieczeństwa zderzenia z jakimkolwiek pojazdem, lub choćby utrudnienia mu ruchu. Obwiniony nie zastosował się jednak do powyższych zasad, w efekcie czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, które przejawilo się zaistniałą kolizją. Tym samym czyn obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., którego ustawowy opis zawiera dwa łącznie występujące elementy tj. niezachowanie należytej ostrożności, oraz spowodowanie wskutek tego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Za okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią karalność obwinionego za wykroczenie (k. 41). Na niekorzyść obwinionego należało przyjąć również fakt, iż obwiniony będąc kierowcą autobusu miejskiego w chwili zaistniałej i spowodowanej jego niewłaściwą jazdą kolizji, narażał podróżujących tym środkiem transportu pasażerów na poniesienie przez nich uszczerbku na zdrowiu.

Za okoliczność łagodzącą należało przyjąć niewielkie uszkodzenia powstałe w pojeździe marki T. spowodowane w wyniku zaistniałego zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu J. M. (1) karę 500 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Wymierzona w tej wysokości kara grzywny spełni swe cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego. Jednocześnie orzeczona kara uświadomi obwinionemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów oraz konieczność ostrożnej i uważnej jazdy w ruchu drogowym, w efekcie zaś zapobiegnie popełnianiu przez obwinionego kolejnych wykroczeń drogowych w przyszłości.

W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny uwzględnia również, zgodnie z art. 24 § 3 k.w. dochody oraz sytuację majątkową, rodzinną i osobistą obwinionego. Obwiniony J. M. (1) nie posiada nikogo na utrzymaniu otrzymując z wykonywanego przez siebie zawodu kierowcy komunikacji miejskiej dochody w wysokości 3 000zł. W tej sytuacji, zapłata grzywny w wysokości 500 złotych będzie dla niego w pełni możliwa, a jednocześnie na tyle dolegliwa, że zapobiegnie popełnianiu wykroczeń w przyszłości. Jednocześnie spełnione zostaną określone w art. 33 § 1 k.w. cele kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa J. M. (1), nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.